

Neabătuta vocație ziditoare

In pragul acestei primăveri, pământul țării și viața poporului au fost necruțător încercate de întunecate stihii. Va fi peste puțină să ștergem deplin imaginea de vis negru și durerea pierderilor fără întoarcere cu care aspra și bezmetica toană a străfundurilor a răsplătit neputința noastră de a i se împotrivi. Am știut plinge și vom ști să nu uităm, pe măsura golului lăsat în jur, năpraznica plecare în beznă a celor — mulți și prea mulți — cîți au însemnat — în inimile fiecăruia în parte și în inima cetății — tot alțea focare de lumină. Mai presus, însă, de toate rănile, care ne-au ars privirea și ne-au sfîșiat tihna gîndurilor și a faptelor de toate zilele, stăruie și va stăruie, fecundă și robită, imaginea stăpînirii de sine cu care, din clipa producerii lor, au fost întimpinate și înfruntate efectele dezastrului: imediata, tăcuta, vîguroasa, neostenita, masiva, ordonată prezență de brațe și de curaj, venită în sprijinul vieții, de pretutindeni — din rîndurile armatei și ale gărzilor muncitorești, ale tuturor oamenilor muncii și ale intelectualității, ștergînd hotarele și deosebirile de vîrstă, de grai și de obîrșie. Stăruie și va stăruie tăria morală, de caracter și de omenie, de care, unanim solidarizată și lucid angajată, ascultînd inițiativa, îndemnul și îndrumarea partidului, urmînd, mai ales, pilda de dăruire a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a dat dovadă ființa țării întregi. Conștiința țării a fost și ea (odată cu trupul ei), din nou, după alțea alte rînduri, încercată. Și, din nou, rezistența ei și-a verificat tăria, peste orice minie oarbă a tăriiilor. Din nou și-a demonstrat neabătuta și neînduplecata ei vocație ziditoare.

Străvechiul mit al construcției prin jertfă și eroism, care a străjuit de-a lungul mileniilor drumul anevoios al cristalizării, al înălțării și afirmării personalității naționale

a României, iată-l retrăind improspătat, astăzi, în semnificații și în resursele lui de înaripare. „Meșterul“ și calfele lui zidesc, astăzi, își continuă opera lor de zidire — zgîlțită de cutremur — cu atât mai hotărît, cu cît știi că zidirea, în care sînt nevoiți să-și împietrească iarăși durerea, va întrupa visurile și năzuințele cele mai avîntate — de viață dreaptă și liberă, frumoasă și înalt umană — către care au aspirat necurmat, sub obida și caznele vremurilor și vrăjmășiilor lor de tot felul, bunii și străbunii acestui popor. Cu cît știi că această zidire va dura.

Cumplita încercare de la 4 martie, departe de a destrăma și umili în jale sterilă elanul și chemarea constructivă a fiilor țării, a aprins și mai fierbinte în ei spiritul de solidaritate, de comunitate nedefectibilă de interese și nădejdi, în care au crescut : le-a luminat și mai puternic înțelesul construcției — socialiste — căreia și-au închinat virtuțile și clanurile. Sînt prinse în acest înțeles, bogat de măreție și noblețe, cu precădere, dragostea de vatră a strămoșilor, mîndria de a sluji patria, bucuria de a avea o patrie. Cuvîntul părinților romani — „dolce et decorum...“ — a răsunit, în aceste negre zile de încercare, din nou în inimi. Nu ca un îndemn de circumstanță, ci ca o virtute primordială, de esență. A omului născut pe meleagurile acestui pămînt românesc, ca și a omului înrădăcinat de istorie în el. Lupta pentru apărarea patriei se întretese, pînă la confundare, cu lupta pentru refacerea, pentru desăvîrșirea înălțării ei. Cît de pline de deșertăciune apar în asemenea realitate ispitele mieroase, jucînd în fața ochilor sticle divers și diversionist colorate, săgețile otrăvite ce vin înspre noi din lumi și din zări opace la deschiderile istorici, să invenineze mințile și să tulbure rosturile muncii și vieții de aici. La marea ședință comună a Comitetului Central al P.C.R., Marii Adunări Naționale, Consiliului Suprem al Dezvoltării Economice și Sociale și activului central de partid și de stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu a tras, printre alte concluzii, și următoarea : „Evenimentele tragice prin care am trecut ca urmare a cutremului de la 4 martie au constituit o clocovită verificare a superiorității socialismului, a trăiniciei indestructibile a orînduirii noastre noi, a legăturilor strînse, cu adevărat organice, existente între partid și popor, precum și a umanismului nou, revoluționar, de care sînt tot mai puternic animați oamenii muncii din patria noastră.“

Ceea ce nu a putut vrăjmășia oarbă a firii, izbuti-vor peseitorii în ape tulburi ? Dincolo de orice răspunsuri polemice, calmul și gravitatea responsabilă, dublate de conștiința trează și dirz veghetoare, care stăpinesc, în modestie, brațele și rivna și inițiativele mai departe și neabătut ziditoare ale României socialiste, sînt un suprem răspuns concret, pe cît de grăitor pe atât de neclintit. În acest răspuns al bărbăției neînfrînte și al încrederii în sine, se înscrie, deopotrivă, și lecția marii încercări de la 4 martie, și decizia poporului de a-și urma strîns unit în jurul călăuzului său înțelept, partidul, mersul înainte, peste insinuări și peste invective ale refuzului de a pricepe ori ale dușmăniei din rea-credință ; și încrederea lui în triumful final al înțelegerii și înțelepciunii, al conviețuirii reciproc stimulative, întru civilizație și omenie, între popoare.

„TEATRUL“